

Letní škola

rozvojové spolupráce a jedna novinářská práce

„Celý svět je plný zázraků, na které jsme si však zvykli, že je nazýváme všedními věcmi.“
(Hans Christian Andersen)

Přesně tato myšlenka byla stěžejní pro jeden neskutečný týden. Poslední týden minulého školního roku jsem strávila na Letní škole rozvojové spolupráce. Jak souvisí citát pana Andersena a vzdělávání o rozvojové spolupráci? Abych se dostala na tuto akci, měla jsem za úkol vypracovat práci na jedno ze zadaných témat a mě inspiroval právě citát o zázracích světa. Pak už jen doufat, aby mě vybrali. A to se podařilo!

Letní škola probíhala na chatě, uprostřed pohádkové přírody kousek od Vsetína, na které mě a další účastníky čekali suproví lektori a celkově jsem zde potkala spoustu inspirativních a zajímavých lidí. Program tvořily přednášky lidí, co strávili nějaký čas v rozvojových zemích jako jsou Haiti, Zambie nebo Ukrajina, hry, které nám simulovaly životní situace při přírodních katastrofách a různé debaty a dokumenty na rozvojovou tematiku. Z pouhých 6ti dní jsem byla nabitá zkušenostmi, reálnými skutečnostmi, lidskými osudy, kulturami a zážitky.

Určitý čas jsme strávili jako týmy různých médií. Někteří vytvářeli poster, jiní video, další prezentaci a já jsem patřila do týmu novinářů. A co pod našima rukama vzniklo?

Koukněte za poslední stranu Báglu a uvidíte!

Přeji fajn počtení a rozvíjejte se!

Kristýna Nováková, 4.B

POZVÁNKY

Dobrodružný film V srdci moře již brzy v kinech

Americký film V srdci moře od režiséra Rona Howarda bude v kinech od 3.12.2015. Režisér se inspiroval skutečnou událostí. Hlavní roli obsadil známý herec Chris Hemsworth, takže to určitě bude stát za to.

V prosinci roku 1820 byla napadena anglická loď Essex bílou velrybou mohutných rozměrů.

Lovec velryb (Chris Hemsworth) se vydal se svou posádkou na širé moře, když najednou na ně zaútočila bílá velryba. Devadesát dní plul se zbytkem posádky na troskách jejich lodě.

Jestli přežili a vrátili se zpět domů, se dozvíte již začátkem prosince v kině.

Nikola Vaculíková, 1.B

INZERÁTY!!!

Hledám taneční partnerku
na latinsko-americké a standardní tance.

A photograph showing the lower legs and feet of several dancers wearing high-heeled shoes, some white and some black, on a light-colored floor.

Věk: 14-18 let
Tel. 721 670 901

Ježíšek vs. Nekonečno

Co dostanu, když sečtu všechna přirozená čísla (1+2+3...)? Co se slaví okolo 24. prosince?

To jsou velice jednoduché otázky. Odpověď na první prostě zjistit nejde, je to nekonečno. No a čtyřicetátýho jsou přece Vánoce – v roce 0 (nebo 1) se narodil v Betlémě Ježíšek a byla tam kometa a pastýři a ovce a sláma a pak přišli králové... Bylo veselo!

Obě otázky se tedy dají zodpovědět. První poněkud neurčitě a druhá velice přesně. Omyl! Ono to není tak jednoduché, ono se dá celkem jednoduše dokázat a těžko vyvrátit, že když sečtu všechna přirozená čísla, nedojdu do nekonečna, ale dostanu něco okolo $-1/12$. (Kdo chcete vědět víc, najděte si to nebo se ptejte.) A Ježíšek? Tak ten se nejspíš narodil někdy čtyři nebo sedm let před sebou, pravděpodobně ne v Betlémě, ale Micheáš, starozákonní prorok, to tak kdysi předpověděl, a bylo by škoda, kdyby na to nějaký evangelista nenavázal. Okolo dvacátého prosince je zimní slunovrat, to je období, kdy každý pohanský kmen vzývá toho nejvyššího boha, protože pokud se Slunce znova nezrodí, nevrátí se, všichni zemřou. Není náhoda, že se narození Ježíše slaví právě v těch dnech.

Abychom si to ujasnili: Vypadá to, že se nám to nějak prohodilo, místo nekonečna máme jasnou odpověď a místo jasné odpovědi neskutečné množství možností. Člověk by z toho mohl mít tak trochu depku, nebo se hodně naštvat – copak se od školky učím nějaký nepravdy?! Ale myslím, že nikdo z vás to tak neprožívá a nesvídá se teď pod stolem v křečích s nožem na žilách... (Jestli ano, volejte 155) Nikomu, kdo se dostal při čtení až sem, se tedy svět náhle nezměnil - prostě je to jinak, no a? Ta fakta nic podstatného nevyvrací, nic podstatného nedokazují. Bylo by hloupé vysvětlovat jimi neexistenci Boha, či nesmyslnost matematiky.

Dokonce to nám, jakožto křesťanům nebo alespoň Evropanům, jejichž kultura je vystavěna na křesťanských základech, může pomoci, může nám to být útěchou. Může nás to utvrdit ve vědomí, že nic není jasné, máloco je jisté, a že zdánlivě úplné události ještě neskončily. Pochopit do hloubky takové věci je snad stejně složité jako pochopit, že po sečtení googolplexů kladných čísel dostanu jedno relativně malinké a záporné. Tomu lze jenom věřit! Právě tak jako v toho, který žil konečně dlouho a přece žije navěky.

Křesťanské Vánoce mají snad být oslavou narození Krista, zcela jistě však uvědoměním si Boží existence v nás a hmatatelné existence Boha ve společnosti. On byl člověk. On je Bůh.

A tak vám přeju, ať vaše Vánoce nejsou uspěchané, ať nejsou jen vánočním stromečkem a hromadou dárků, ať se za minutou klidu neschovávají dny nejistoty, starostí a nervozity. Ať jsou vaše Vánoce spíše intenzivním uvědoměním toho, co bychom si měli připomínat každý den. Uvědoměním si nejistoty poznání a síly Nekonečna.

Daniel Mužátko, 3.B

Byl Štědrý den...

Všechno se stalo 24. prosince roku 2015. Nikdo z rodiny Kovářových netušil, že se stane něco, co jim tyto Vánoce od základu změní.

Byly asi tři hodiny odpoledne a paní Kovářová s dětmi zrovna zdobila vánoční stromeček. Stromeček zářil všemi barvami a celé rodině se moc líbil. „Letos je nějaký malý...“ říká paní Kovářová. „Já myslím, že je akorát,“ odpovídá Bětka, mladší z dvojčat.

Všichni ještě chvíli obdivovali krásný výtvar, když v tom se něco pokazilo. Tomáš, starší z dvojčat, zakopává o větev ve výšce kotníků. Chvíli letí a potom dopadá na stromeček. Stromeček se řítí směrem ke stolu a následně na zem. Nejdřív to vypadá, že je vše až na několik rozbitých skleněných ozdob v pořádku, potom si toho ale začínají všichni postupně všimnout. Plameny. Stromeček musel chytit od svíčky, která je na stole. Oheň postupně pohlcuje celý stromeček a za chvíli se už hasiči snaží oheň uhasit.

„No výborně, co teď budeme dělat?!“ nařiká paní Kovářová. Někdo něco odpovídá, ale to nejde slyšet. Jako kdyby někdo jásal radostí. „Aspoň, že ostatní mají pěkné Vánoce,“ mumlá Bětka. Jásoť se pomalu blíží a už se zdá, že je přímo za rohem. Je to tak. Několik lidí z vesnice se vynořuje zpoza rohu. V ruce nesou krásný velký a přenádherně ozdobený malý smrček se spoustou dárků. „Veselé Vánoce!“ křičí dav a vše dává Kovářovým.

„Tak to vidíte,“ říká pan Kovář, „i my budeme mít hezké Vánoce!“

David Kuhn, sekunda

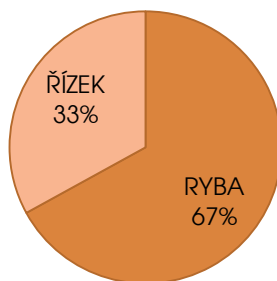
Vánoční anketa Ryba vs. Řízek

Jako vánoční téma jsem si vybrala anketu.

Čemu dávají studenti Bigy přednost?

Je to ryba nebo kuřecí či vepřový řízek?

Výsledky dopadly takto:

Tudíž se ukázalo, že tradice stále přetrvává.

Gabriela Kovalenková, sekunda

Recept na perníčky

Když o Vánocích nemáte co dělat a máte na něco chuť, tak si upečte perníčky.

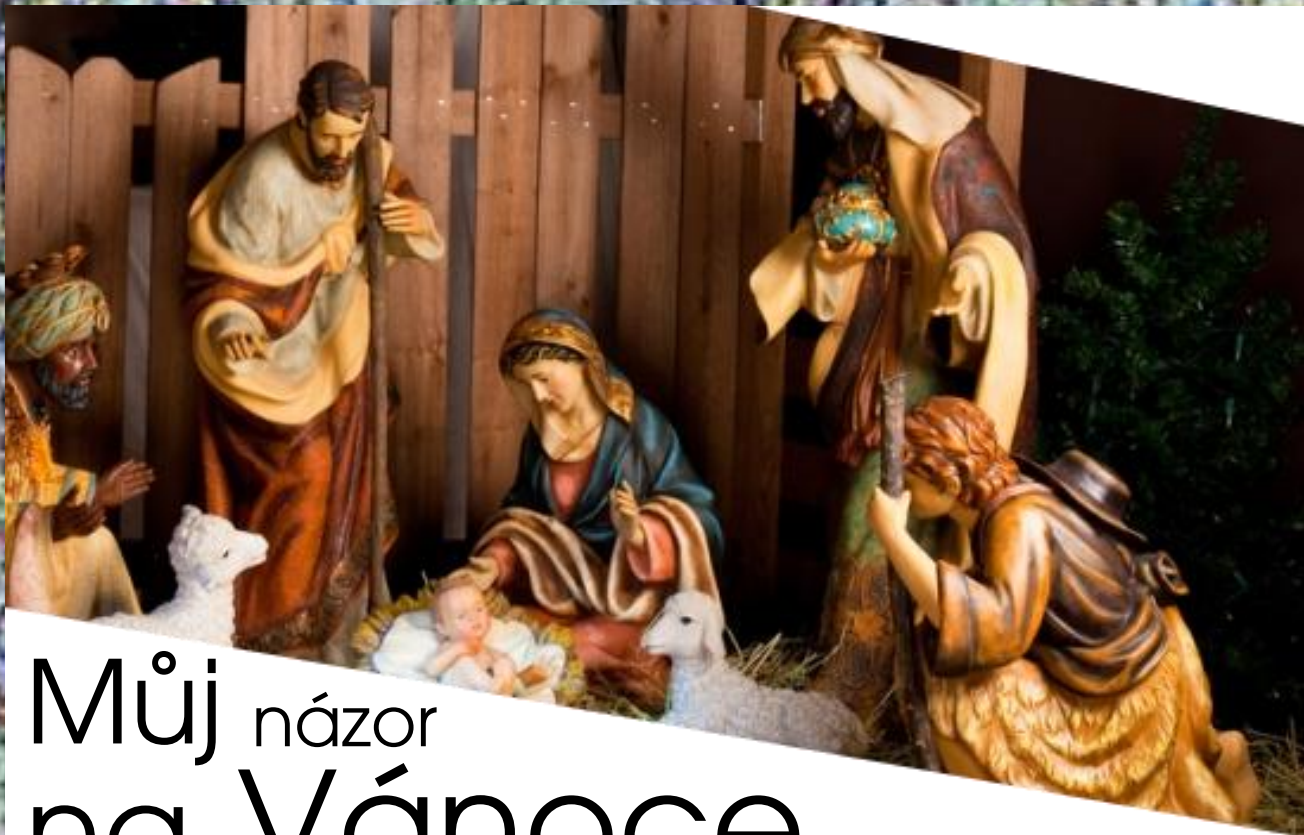
Co budete potřebovat:

- 2 lžíce medu
- 400g mouky
- 2 vejce
- 1 lžičku sody
- 2 lžičky perníkového koření
- 140g cukru moučka
- 200g tuku na pečení

Postup:

Vezmeme si misku, do té dáme cukr, dvě vejíčka a rozehrátý tuk. Vše pečlivě promícháme. Dále tam přidáme sodu, med, mouku, a perníkové koření a zase zamícháme. Připravené těsto dáme do lednice na 30 minut. Poté ho rozválíme a vykrajujeme libovolné tvary. Hotové perníčky dáme na plech s pečícím papírem, potřeme bílkem od vejíčka a dáme na 180 stupňů péct na 8-10 minut. Perníčky si můžeme podle sebe ozdobit. A potom je můžeme sníst. Dobrou chuť!!!!

Natka Zdražilová, sekunda

Můj názor na Vánoce

A je to tu zas. Zase ta divná doba. Těch pár dní, po které vás vytáhnou z té zatuchlé tmavé komory a ukáží světu. Ale kdo se o to prosil? Já tedy rozhodně ne! Navíc si mě ani nikdo pořádně nevšimne, a když ano, nezajímá je, kdo jsem, jak se jmenuju, kolik mi je, nebo ani jak se třeba mám. To i ten osel je zajímavá víc... Kdybyste to ještě nepochopili, jsem postavička jednoho dřevěného betlému. Kdybych byl alespoň anděl, Ježíšek, nebo třeba ten zmiňovaný osel... Ale já ne! Já musím být pasáček! Bývá mi z toho smutno, protože nikoho ani nenapadne, že jsem si třeba nevybral být tím, kým jsem.

Jak jsem již zmiňoval, všichni mají více pozornosti než já, náš betlémek je vystaven na náměstí, a tak kolem něj vždy projde hodně lidí. Když jdou kolem Ježíškových jeslí, usmějí se a říkají většinou něco jako: „Podívejte, tohle je Ježíšek! A tohle Josef, Marie a.. je podívej to je oslík!“ Nebo: „Vidíš, jak je malinký? A to nás později spasil!“ Když jdou kolem andělů, je to to samé, jen jim ještě chválí křídla a podobně... Ani nevíte, jak mi ty řeči lezou krkem! Ano, samozřejmě, Ježíš nás spasil, andělé zvěstovali jeho narození, takže jsou také důležití. Ale já? Když jdou lidé kolem mě, tak se většinou rozesmějí ještě víc a vypadne z nich něco na způsob: „Koukej na něj! Ten vypadá jako náš bratranec!“ nebo: „Ten má ale divný nos a uši!“ Je mi až líto těch lidiček, kteří chodí kolem zvířat ležících u Jeslí a začnou říkat svým dětem: „A jestlipak víš, jak dělá oslík?“ a děti pak: „Ano vím!“ a začnou ze sebe vypuzovat zvuky zvířat. Ach, bože, mají to vůbec zapotřebí? Podle mě je celé tohle jeden velký nesmysl!

A je tady. Člověk, který nás vyndává z komory. Usmívá se, jako všichni lidé v tuto dobu. Ale mně je zase smutno. Víte, jsme starý betlém, domečky jsou staré jako všechno ostatní, až na postavičky. V podstatě všechny jsou buď upravené, nebo úplně nové. Až na mě samozřejmě. Když jsem byl mladší, také jsem na Vánoce těšil. Stejně počasí, stejná vůně, ale především stejní lidé. I když mi lezou na nervy svými poznámkami, byli to právě oni, na které jsem se mohl spolehnout. Spolehnout, že budou vždy stejní. Ale oni nejsou. Zpočátku byla vážně zábava je pozorovat, jak jsou úplně malí, později větší, pak v párech, a nakonec se svými dětmi. Když se ale zaměříme na nejstarší generaci, která „vyrůstala“ se mnou, je to potom o něco smutnější. Všichni myslím víme, proč. Tehdy, když mi to začalo docházet, jsem to ignoroval. Mával jsem nad tím rukou, dokud stejný osud nepotkal mého řezbáře, jediného člověka, který mě znal. Je vážně velmi smutné pozorovat, jak to kolem vás plyne, jak se vše mění, jen vy zůstáváte stejní. Pak vás ale napadne, že i vás bude muset někdy někdo nahradit. Když začnete uvažovat takhle, jako já, brzy vám lidské „vánoční řeči“ začnou lézt na nervy. A když se jen smějí, když vás vidí, nezajímá je nic jiného, než že jste podobný jejich příbuznému, začnete to jednoduše nesnášet.

Už jsme skoro na náměstí. Když nás postaví na stůl, čekám jen, až Vánoce skončí. Mám naději, že potkám nějaké staré lidi, které si pamatuji jako malé, a to je to jediné, co mě drží. Ale dny plynou... První – nic. Druhý jakbysmet. Jen řeči těch ostatních, které mě jenom vytáčí (pouze pro informaci - už jsem byl pětkrát bratranec a jedenáctkrát „tamten známý“. Myslím, že to je rekord). Myslím, že naše období zde se už chýlí ke konci a já ještě víc zesmutním. Když najednou přijde starý pán, který jde sám. Počkat, co? Vždyť ještě loni šel s nějakou ženou. Znal jsem je už od dětství... Muž přistoupí k nám. Ne, moment... Jde přímo ke mně. Trochu znervózním. Podívá se na mě vlhkýma očima a řekne: „Aspoň že ty jsi stejný, aspoň že ty jsi tu zůstal. Veselé Vánoce.“ Usměje se, smekne klobouk a odejde. Páni. A najednou mi to dojde. To proč jsou všichni tak šťastní. A taky to proč se každý směje, když mě vidí. Oni se mi nesmějí. Oni ze mě mají radost! Nemusí se při pohledu na mě zamýšlet, jak se jmenuju, kolik mi je, ani jak se mám. Už jenom pohled na mě jim zlepší náladu, udělá radost. A proč nebýt rád, že ostatním vykouzlím úsměv na tváři...

Další den se k nám jako vždy nahrnují lidé, a mně nevadilo, že se smějí, když mě vidí. Byl jsem za to poprvé za dlouhou dobu opravdu rád. Protože, proč někomu neudělat jen tak radost.

Veselé Vánoce!

Julie Kafková, sekunda